

Sygn. akt I ACa 855/12

I ACz 951/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Roman Sugier
Sędziowie :	SA Elżbieta Karpeta SA Joanna Kurpierz (spr.)
Protokolant :	Małgorzata Korszun

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2013 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta K.

przeciwko K. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 26 lipca 2012 r., sygn. akt I C 300/12

oraz na skutek zażalenia pozwanej na rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w punkcie 3. wyroku

1) oddala apelację powoda;

2) w wyniku zażalenia pozwanej zmienia rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 3. zaskarżonego wyroku o tyle, że obniża zasądzoną w nim kwotę 1450 złotych do kwoty 220,24 (dwieście dwadzieścia i 24/100) złotych;

3) zasądza od powoda na rzecz pozwanej 2 820 (dwa tysiące osiemset dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt I ACa 855/12

I ACz 951/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy:

1. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 28 998, 44 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18 sierpnia 2011 roku,
2. w pozostałej części powództwo oddalił,
3. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 450 zł tytułem zwrotu części kosztów postępowania.

Miasto K. wniosło pozew przeciwko K. M. o zasądzenie kwoty 87 874, 05 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18 sierpnia 2011 roku oraz o zwrot kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Pozwana na mocy umowy z 14 marca 2008 roku nabyła od powódki lokal mieszkalny położony w K. przy ul. (...), wraz z udziałem we własności nieruchomości objętej księgą wieczystą (...) Sądu Rejonowego (...) w K., wynoszącym 220/1000 części.

Wartość lokalu ustalona przez rzeczoznawcę wynosiła 143 997 zł. Przy sprzedaży zastosowana została bonifikata 60 % od wartości lokalu określonej przez rzeczoznawcę. Pozwana za lokal zapłaciła 57 598,80 zł. W § (...) umowy zastrzeżono, że zgodnie z treścią przepisu art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. nr 102, poz. 651 z późn. zm.) nabywca będzie zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, w przypadku zbycia przedmiotowego lokalu przed upływem 5 lat od dnia nabycia. W umowie wskazano również przypadki, kiedy powołany przepis ustawy o gospodarce nieruchomościami nie ma zastosowania.

W dniu 4 listopada 2008 roku pozwana opisany lokal sprzedała A. D. oraz J. i H. małżonkom D. za kwotę 240 000 zł.

6 października 2009 roku pozwana nabyła od M. G. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) w Ś. przy ulicy (...), będące w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej w Ś., za kwotę 160 000 zł.

Pismem z dnia 27 lipca 2011 r., doręczonym w dniu 3 sierpnia 2011 r., pozwana została wezwana do zwrotu udzielonej bonifikaty, po jej zwaloryzowaniu, tj. kwoty 87 874,05 zł., w terminie 14 dni od otrzymania wezwania.

Powód wzywał jeszcze dwukrotnie pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Pozwana zatem przed upływem 5 lat zbyła nabyty z bonifikatą lokal.

Pozostałe środki uzyskane ze sprzedaży mieszkania, nabytego od powódki z bonifikatą, pozwana wykorzystała na remont nowo nabytego mieszkania.

Mieszkanie sprzedała z uwagi na sytuację rodzinną. Znalazła mieszkanie tańsze w utrzymaniu, co miało duże znaczenie, bo utrzymuje się tylko z wynagrodzenia za pracę i z alimentów na dwoje dzieci w wysokości 600 zł.

Pozwana mieszka z dwójką dzieci, synem, który ma lat 15 i córką lat 21, która przerwała studia i szuka pracy, by pomóc jej finansowo.

Kwota 87 874,05 zł - zwaloryzowanej przez powódkę bonifikaty, nie była między stronami sporna (oświadczenie pełnomocnika pozwanej k. 61 odwrót).

Powyższy stan faktyczny był między stronami bezsporny i znajduje potwierdzenie w dokumentach, których prawdziwości strony nie zaprzeczyły i zeznaniach pozwanej.

Sąd Okręgowy zważył następnie, że zgodnie z art. 68 ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. nr 102, poz. 651 ze zm.) przy sprzedaży nieruchomości właściwy organ może udzielić bonifikaty od ceny ustalonej zgodnie z art. 67 ust. 3, na podstawie odpowiednio zarządzenia wojewody albo uchwały rady lub sejmiku, jeżeli nieruchomość jest sprzedawana między innymi na cele mieszkaniowe, osobom fizycznym i osobom prawnym, które prowadzą działalność charytatywną, opiekuńczą, kulturalną, leczniczą, oświatową, naukową, badawczo-rozwojową, wychowawczą, sportową lub turystyczną, na cele niezwiązane z działalnością zarobkową, a także organizacjom pożytku publicznego na cel prowadzonej działalności pożytku publicznego.

Jeżeli jednak nabywca nieruchomości zbył nieruchomość lub wykorzystał ją na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, licząc od dnia nabycia, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji. Zwrot następuje na żądanie właściwego organu (ust. 2).

Zgodnie z ustawą (ust. 2a pkt 5) przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku sprzedaży lokalu mieszkalnego, jeśli środki uzyskane z jego sprzedaży przeznaczone zostaną w ciągu 12 miesięcy na nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystanej na cele mieszkaniowe.

Zdaniem Sądu I Instancji w warunkach przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, żądanie pozwu jest w części zasadne. Stan faktyczny nie był sporny i nie budzi wątpliwości.

Pozwana po skorzystaniu z możliwości zakupu lokalu mieszkalnego będącego w zasobach komunalnych za jedynie 40 % wartości winna była liczyć się z ograniczeniami z ewentualnym obrotem tą nieruchomością lokalową. Z aktu notarialnego wynika, że była pouczona o treści art. 68 ustawy o gospodarce nieruchomościami (§(...) aktu notarialnego z 14 marca 2008 roku).

Zakupując inny lokal winna była na nabycie przeznaczyć całą cenę uzyskaną ze sprzedaży z dnia 4 listopada 2008 roku, a nie tylko jej część. Przeznaczenie pozostałych środków na remont nie spełnia wymogów ustawowych.

Art. 4 pkt 3b ustawy o gospodarce nieruchomościami definiuje „nabycie”. Zgodnie z tym przepisem należy przez to rozumieć dokonywanie czynności prawnych, na podstawie których następuje przeniesienie własności nieruchomości lub przeniesienie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej albo oddanie jej w użytkowanie wieczyste.

Środki muszą być zatem przeznaczone wyłącznie na nabycie - na czynność prawną.

Ponoszenie kosztów przystosowania nieruchomości do użytkowania nie spełnia już kryteriów nabycia zgodnie z ustawą o gospodarce nieruchomościami.

Wobec powyższego powód skorzystał z możliwości zastosowania art. 68 ust 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, który stanowi, że jeżeli nabywca nieruchomości zbył nieruchomość lub wykorzystał ją na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, licząc od dnia nabycia, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji. Zwrot następuje na żądanie właściwego organu (ust. 2).

Dokonując jednak wykładni celowościowej powołanego wyżej przepisu art. 68 ust. 2a pkt. 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami, Sąd Okręgowy podzielił pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w Uchwale z dnia 26 stycznia 2012r. (III CZP 87/11) i stanął na stanowisku, że w ustalonych okolicznościach sprawy pozwana zachowała prawo do zatrzymania kwoty uzyskanej bonifikaty w takiej części, w jakiej pozostaje cena za jaką zapłaciła za nowy lokal do wysokości środków, które uzyskała ze sprzedaży lokalu nabytego od powoda, tj. w 0,67 części odpowiadającej kwocie 58 875,61 zł (160 000 zł : 240 000 zł. = 0,666, w zaokrągleniu 0,67 ; 87 874,05 zł x 0,67 = 58 875,61 zł).

Zatem zobowiązana jest zwrócić powodowi, zgodnie z powołanym przepisem kwotę 28 998,44 zł(87 874,05 zł- 58 875,61 zł).

Żądanie powoda jest zatem zasadne, w zakresie żądania zwrotu części udzielonej bonifikaty, po jej waloryzacji.

Kwota zwaloryzowanej przez powoda bonifikaty nie była między stronami sporna.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu powoda, że pozwana nie nabyła lokalu mieszkalnego w rozumieniu przepisu art. 68 ust. 2a pkt. 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Pozwana część środków w kwocie 160 000 zł przeznaczyła bowiem na nabycie w ciągu 12 miesięcy, innego lokalu mieszkalnego, do którego przysługuje jej ograniczone prawo rzeczowe i który to wykorzystuje na cele mieszkaniowe.

Sąd I Instancji nie podzielił zarzutu pozwanej, że na podstawie art. 5 kc winien oddalić powództwo. Pozwana sama nie dotrzymała warunku umowy niesprzedawania lokalu w określonym przez ustawę czasie, sprzedała go z zyskiem i sama pozostała w niezgodzie z zasadami współżycia społecznego (por. Wyrok S.N., z dnia 25.08.2011 r., II CSK 640/10, Lex nr 964496).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda, na podstawie art. 68 ust. 2 a pkt. 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. nr 102, poz. 651 ze zm.), część dochodzonej należności, w kwocie 28 998,44 zł, z odsetkami ustawowymi za czas opóźnienia, po wezwaniu pozwanej do zapłaty, w oparciu o przepis art. 455 kc i art. 481 § 1 i 2 kc, oddalając powództwo w pozostałej części jako niezasadne. Sąd nie rozłożył zasądzonej kwoty na raty, gdyż pozwana w czasie jej przesłuchania zeznała, że nie jest w stanie zapłacić należności w ratach.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 kpc, zasądzając od pozwanej, jako przegrywającej tylko część kosztów, tj. należną opłatę sądową, liczoną od kwoty zasądzonej, mając na uwadze ustaloną wyżej jej szczególną sytuację majątkową i życiową.

Apelację od opisanego wyżej wyroku w części oddalającej powództwo, to jest, co do kwoty 58.874,05 zł oraz w części oddalającej żądanie przyznania kosztów procesu według norm przepisanych ponad kwotę 1.450,00 zł, wniósł powód. Zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię przepisu art. 68 ust. 2a pkt 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzez przyjęcie, że pozwana wykorzystała środki uzyskane ze sprzedaży mieszkania zakupionego z bonifikatą na nabycie innego lokalu mieszkalnego, a tym samym, że zwolniona jest z obowiązku zwrotu powodowi części kwoty udzielonej bonifikaty po jej waloryzacji;
2. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię przepisu art. 4 pkt 3b ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzez przyjęcie, że nabycie ograniczonego prawa rzeczowego jakim jest spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu wchodzi w zakres „nabycia nieruchomości”, o którym mowa w tym przepisie;
3. naruszenie prawa materialnego przez zastosowanie art. 102 kpc mimo braku szczególnych przesłanek uzasadniających zastosowanie tego przepisu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 58.874,05 z ustawowymi odsetkami od dnia 18 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz pełnych kosztów procesu przed I instancją wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego. W przypadku nie podzielenia przez Sąd przedstawionych wyżej zarzutów, wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda pełnych kosztów procesu przed I instancją wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Pozwana wniosła zażalenie na postanowienie zawarte w pkt 3 wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 26 lipca 2012r., zaskarżając je w całości.

Zarzuciła:

1) naruszenie prawa procesowego mającego istotny wpływ na wynik sprawy poprzez:

a) przyjęcie, że pozwana jest stroną przegrywającą proces, w sytuacji gdy żądanie powoda zostało uwzględnione tylko w 1/3 a w 2/3 oddalono powództwo, tj. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c.;

b) zasądzenie od pozwanej jako strony przegrywającej kosztów procesu na zasadzie słuszności w sytuacji, gdy bez zastosowanie tej zasady rozdzielenie kosztów stosunkowo jest dla pozwanej korzystniejsze, tj. art. 102 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe wniosła o

1. zmianę zaskarżonego punktu wyroku w całości poprzez odstąpienie od obciążania pozwanej kosztami procesu, bądź przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 220,24 zł tytułem kosztów procesu,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda nie jest uzasadniona, natomiast zażalenie pozwanej zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślić trzeba, że stan faktyczny w niniejszej sprawie nie jest kwestionowany. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Ustalenia faktyczne zostały oparte w całości na okolicznościach bezspornych pomiędzy stronami. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, zaś informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, a jako takie są w pełni wiarygodne. Z tych też względów Sąd Odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Podzielić również należy rozważania Sądu Okręgowego co do meritum.

Nie ma racji powód wywodząc, że art. 68 ust.2a pkt 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2010 r. nr 102 poz.651 ze zm.) zwalnia z obowiązku zwrotu kwoty równej zwaloryzowanej bonifikacie tylko w przypadku, gdy uzyskane środki ze sprzedaży lokalu nabytego z bonifikatą zostaną przeznaczone na nabycie prawa własności innego lokalu mieszkalnego. Apelujący odnosi się przy tym do definicji zawartej w art. 4 pkt 3b tej ustawy.

Wykładnia językowa art. 68 ust. 2a pkt 5 u.g.n. prowadzi do wniosku, że warunkiem zastosowania tego przepisu, a tym samym wyłączenia obowiązku zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, jest nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystanej na cele mieszkaniowe, które nastąpiło po zbyciu lokalu objętego bonifikatą, i wydatkowanie - na nabycie tego innego lokalu albo innej nieruchomości o określonym przeznaczeniu - środków uzyskanych ze sprzedaży. Zgodnie z definicją ustawową zawartą w art. 4 pkt 3b u.g.n., zbywanie albo nabywanie nieruchomości oznacza dokonywanie czynności prawnych, na podstawie których następuje przeniesienie własności nieruchomości lub przeniesienie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej albo oddanie jej w użytkowanie wieczyste. W art. 68 ust.2a pkt 5 mowa jest jednak o nabyciu „innego lokalu mieszkalnego” albo „innej nieruchomości...”, a definicja zawarta w art. 4 pkt 3b odnosi się tylko do nabycia nieruchomości. Co prawda dyrektywy wykładni językowej w powiązaniu z definicją legalną zawartą w art. 4 pkt 3b mogą przemawiać na rzecz tezy, że do wyłączenia obowiązku zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji może prowadzić jedynie nabycie innego lokalu mieszkalnego lub nieruchomości o określonym przeznaczeniu, jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego, mając na uwadze charakter przepisów ustawy i cel ustawodawcy, którym niewątpliwie było stworzenie zainteresowanym osobom możliwości nabycia lokalu mieszkalnego z bonifikatą, co stanowić ma realizację wskazanej w art. 75 ust. 1 Konstytucji polityki władz publicznych, sprzyjającej zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli i popierającej ich działania zmierzające do uzyskania własnego mieszkania, można

postawić i taką tezę, że intencją ustawodawcy przez użycie słów „nabycie lokalu mieszkalnego”, było nabycie prawa do lokalu mieszkalnego, przy czym zaznaczyć należy, że nie każdego prawa, lecz obok prawa własności, prawa tak silnego, jakim jest spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu. To ostatnie jest oczywiście ograniczonym prawem rzeczowym, lecz z ekonomicznego punktu widzenia zbliżone jest do prawa własności, co podkreśla się w doktrynie. Spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu daje nie tylko uprawnienie do korzystania z lokalu, ale także do rozporządzania nim. W drodze czynności prawnej można więc przenieść prawo do takiego lokalu (spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu), to jest sprzedać go, darować lub zamienić, można nim zadysponować np. w testamencie, można go obciążyć, a także wynająć, użyczyć, pobierać pożytki jakie lokal przynosi. Biorąc zatem pod uwagę cel ustawodawcy oraz cel czynności prawnej dokonanej przez pozwaną, jakim było w potocznym znaczeniu nabycie lokalu mieszkalnego (z którym w tym przypadku związane jest spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu), wykładnia dokonana przez Sąd I Instancji jest w ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowa.

Niezależnie od powyższego, nawet przyjmując znaczenie przepisu art. 68 ust.2a pkt 5 u.g.n. mając na uwadze definicję legalną wynikającą z art. 4 pkt 3b ustawy, to od sensu przepisu ustalonego za pomocą dyrektyw językowych można odstąpić, jeżeli przemawiają za tym szczególnie ważne racje prawne, społeczne, ekonomiczne lub moralne. Może to mieć miejsce w sytuacji, w której językowe znaczenie przepisu prowadziłyby do rażąco niesprawiedliwych lub irracjonalnych konsekwencji, zwłaszcza do sprzeczności ze znaczeniem innych norm systemu, do rażąco niesprawiedliwych rozstrzygnięć lub do oczywistej sprzeczności z powszechnie akceptowanymi normami moralnymi (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r., K 25/99, OTK Zb.Urz. 2000, nr 5, poz. 141, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1998 r., I CKN 664/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 7 oraz uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2003 r., III CZP 8/03, OSNC 2004, nr 1, poz. 1). Jak już wspomniano w potocznym rozumieniu, przez nabycie lokalu mieszkalnego uważa się nie tylko nabycie lokalu mieszkalnego stanowiącego przedmiot odrębnej własności, ale i lokalu, co do którego przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, z uwagi na możliwość rozporządzania nim bez ograniczeń. Pozwana nabywając takie prawo zrealizowała cel ustawy, bowiem zaspokoili swoje potrzeby mieszkaniowe, ma nadal „swoje” mieszkanie, którym może dowolnie rozporządzać. Zastosowanie interpretacji zaprezentowanej przez powoda w apelacji doprowadziłoby do rażąco niesprawiedliwego rozstrzygnięcia, które byłoby rozstrzygnięciem niezrozumiałym z punktu widzenia obywatela, którego dążeniem było jedynie zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych. Pozwana te potrzeby starała się dostosować do swoich możliwości finansowych, bo oczywistym jest, że korzystanie z określonego lokalu pociąga za sobą koszty, a pozwana sprzedając lokal objęty bonifikatą i nabywając inny lokal, co do którego przysługuje jej spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, starała się zminimalizować koszty utrzymania lokalu. Zauważyć trzeba, że pozwana pogodziła się z rozstrzygnięciem w zakresie zobowiązania jej do zwrotu nadwyżki uzyskanej bonifikaty.

Z podanych wyżej względów apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie były także słuszne argumenty apelacji dotyczące kosztów postępowania, bowiem ewentualne skutki w zakresie obciążenia pozwanej całością kosztów procesu (art. 103 kpc) z uwagi na niesumienne lub oczywiście niewłaściwe postępowanie w toku procesu, nie mogą sięgać okresu , który poprzedza wytoczenie procesu (por. orzeczenie SN z 27.07.1971 r. sygn. II PZP 29/71 lex 6971).

Apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 kpc.

Na uwzględnienie zasługuje natomiast zażalenie pozwanej dotyczące rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, zawartego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku.

Wbrew ocenie Sądu I Instancji pozwana nie jest stroną przegrywającą proces, skoro uległa tylko w około 1/3 (33%) części w stosunku do żądania powoda.

Rozliczając stosunkowo koszty procesu w oparciu o art. 100 kpc, których suma wyniosła 11628 zł, w proporcji do przegranej powoda (2/3) i pozwanej (1/3), okazuje się, że część kosztów przypadająca na powoda to 7790,76 zł (2/3 z całości). Powód wpłacił 8011 zł, (4394 zł jako opłata od pozwu, 3617 zł tyt. kosztów zastępstwa procesowego z opłatą skarbową). Różnica to 220,24 złote (8011 – 7790,76), którą pozwana winna zapłacić powodowi na podstawie art. 100

kpc. Takie samo wyliczenie uzyskamy odejmując od poniesionych przez pozwaną kosztów w wysokości 3617 zł, 1/3 część kosztów przypadających na pozwaną w wysokości 3837,24 zł. Różnica to – (minus) 220,24 złote.

Słuszny jest więc zarzut podniesiony w zażaleniu, że stosując art. 102 kpc, a więc zasadę słuszności, i to w stosunku do pozwanej jako osoby wygrywającej ostatecznie proces (o czym świadczy porównanie żądania pozwu do kwoty uwzględnionej zaskarżonym wyrokiem), co samo w sobie jest nieprawidłowe, pozwana znalazła się w bardziej niekorzystnej sytuacji, niż gdyby zasady słuszności nie stosowano.

Wobec naruszenia art. 102 kpc przez niewłaściwe jego zastosowanie i niezasadne pominięcie art. 100 kpc, zaskarżone rozstrzygnięcie o kosztach procesu podlegało zmianie przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 220,24 zł, miejsce 1450 zł, na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do nieobciążania pozwanej tą częścią kosztów procesu.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono mając na uwadze wartość przedmiotu zaskarżenia (apelacja - 58874,05 zł i zażalenie - 1450 zł) oraz przepisy art. 108§1 kpc, art. 98 kpc, stosowane po myśli art. 391 § 1 kpc oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.163 poz.1349 z późn. zm.).